Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (treće vijeće)

29. studenoga 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Usklađivanje zakonodavstava – Autorsko pravo i srodna prava – Direktiva 2001/29/EZ – Članak 5. stavak 2. točka (b) – Iznimka privatnog reproduciranja – Članak 3. stavak 1. – Priopćavanje javnosti – Posebno tehničko sredstvo – Pružanje usluge snimanja videozapisa u oblaku (*cloud computing*) za kopije djela zaštićenih autorskim pravom bez pristanka dotičnog autora – Aktivna intervencija pružatelja usluge pri navedenom snimanju”

U predmetu C-265/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Tribunale di Torino (Sud u Torinu, Italija), odlukom od 4. svibnja 2016., koju je Sud zaprimio 12. svibnja 2016., u postupku

VCAST Limited

protiv

RTI SpA,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen, predsjednik vijeća, J. Malenovský (izvjestitelj), M. Safjan, D. Šváby i M. Vilaras, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: R. Schiano, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 29. ožujka 2017.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za VCAST Limited, E. Belisario, F. G. Tita, M. Ciurcina i G. Scorza, *avvocati*,

– za RTI SpA, S. Previti, G. Rossi, V. Colarocco, F. Lepri i A. La Rosa, *avvocati*,

– za talijansku vladu, G. Palmieri, u svojstvu agenta, uz asistenciju G. Galluzzo i R. Guizzi, *avvocati dello Stato*,

– za francusku vladu, D. Colas i D. Segoin, u svojstvu agenata,

– za portugalsku vladu, L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i T. Rendas, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: talijanski

– za Europsku komisiju, L. Malferrari i J. Samnadda, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 7. rujna 2017.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu (SL 2001., L 167, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.), osobito njezina članka 5. stavka 2. točke (b), Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu (SL 2000., L 178, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 39., str. 58.) te UFEU-a.

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između društava VCAST Limited i RTI SpA u vezi sa zakonitošću stavljanja na raspolaganje VCAST-ovima klijentima sustava za snimanje videozapisa televizijskih emisija u oblaku koje, među ostalim, emitira RTI.

Pravni okvir

Pravo Unije

Direktiva 2000/31

3 U skladu s člankom 3. stavkom 2. Direktive 2000/31:

„Države članice ne mogu, zbog razloga koji spadaju u okvir područja koordinacije, ograničiti slobodu pružanja usluga informacijskog društva iz neke druge države članice.”

4 U članku 3. stavku 3. Direktive 2000/31 propisuje se, među ostalim, da se njezin članak 3. stavak 2. ne primjenjuje na područja navedena u Prilogu toj direktivi, pri čemu se navedeni prilog, među ostalim, odnosi na autorsko pravo i srodna prava.

Direktiva 2001/29

5 U skladu s uvodnom izjavom 1. Direktive 2001/29:

„Ugovorom se predviđa uspostavljanje unutarnjeg tržišta i uvođenje sustava koji će osigurati da na unutarnjem tržištu tržišno natjecanje ne bude narušeno. Usklađivanje zakonodavstava država članica o autorskom pravu i srodnim pravima pridonosi postizanju ovih ciljeva.”

6 Uvodna izjava 23. te direktive glasi:

„Ovom Direktivom trebalo bi se dodatno uskladiti pravo autora na priopćavanje javnosti. To bi se pravo trebalo tumačiti u širem smislu tako kao da ono obuhvaća svako priopćavanje javnosti koja nije prisutna na mjestu na kojem se priopćavanje obavlja. To pravo trebalo bi obuhvaćati svaki takav prijenos ili reemitiranje djela za javnosti putem žice ili bežičnim putem, uključujući radiodifuzijsko emitiranje. To pravo ne bi trebalo obuhvaćati nikakve druge radnje.”

7 U članku 2. navedene direktive određuje se:

„Države članice moraju predvidjeti isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za izravno ili neizravno, privremeno ili trajno reproduciranje bilo kojim sredstvima i u bilo kojem obliku, u cijelosti ili u dijelovima:

(a) autorima, njihovih djela;

(b) umjetnicima izvođačima, fiksacija njihovih izvedbi;

(c) proizvođačima fonograma, njihovih fonograma;

(d) proizvođačima prvih fiksiranja filmova, izvornika i primjeraka njihovih filmova;

(e) organizacijama za radiodifuziju, fiksacija njihovih radiodifuzijskih emitiranja, bez obzira na to jesu li ta emitiranja prenesena putem žice ili putem zraka, uključujući kabelom ili satelitom.”

8 U skladu s člankom 3. stavkom 1. Direktive 2001/29:

„Države članice moraju predvidjeti autorima isključivo pravo davanja ovlaštenja ili zabrane za svako priopćavanje njihovih djela javnosti, žicom ili bežičnim putem, uključujući stavljanje njihovih djela na raspolaganje javnosti tako da im pripadnici javnosti mogu pristupiti s mjesta i u vrijeme koje sami odaberu.”

9 U članku 5. stavku 2. točki (b) te direktive predviđa se:

„Države članice mogu predvidjeti iznimke ili ograničenja prava reproduciranja predviđenog člankom 2. u sljedećim slučajevima:

[…]

(b) u odnosu na reproduciranje na bilo koji medij koje je učinila fizička osoba za privatnu uporabu i u svrhu koja nije ni izravno ni neizravno komercijalna, uz uvjet da nositelji prava dobiju pravičnu naknadu, pri čemu se uzima u obzir primjena ili neprimjena tehničkih mjera iz članka 6. na djelo ili na drugi predmet zaštite”.

10 U skladu s člankom 5. stavkom 5. navedene direktive:

„Iznimke i ograničenja predviđeni stavcima 1., 2., 3. i 4. primjenjuju se samo u određenim posebnim slučajevima koji nisu u sukobu s uobičajenim iskorištavanjem djela ili drugog predmeta zaštite i koji bezrazložno ne dovode u pitanje zakonite interese nositelja prava.”

Talijansko pravo

11 Članak 5. stavak 2. točka (b) Direktive 2001/29 prenesen je u talijansko pravo člankom 71.e leggea n. 633 – Protezione del diritto d’autore e di altri diritti connessi al suo esercizio (Zakon br. 633 o zaštiti autorskog prava i drugih prava povezanih s njegovim izvršavanjem) od 22. travnja 1941., u verziji koja

je bila na snazi u vrijeme činjeničnog stanja u glavnom postupku (u daljnjem tekstu: Zakon o autorskom pravu). U tom članku 71.e, koji se nalazi u odjeljku II. tog zakona, naslovljenom „Privatno reproduciranje za privatnu uporabu”, određuje se:

„1. Dopušteno je privatno reproduciranje fonograma i videograma na bilo koji medij koje su učinile fizičke osobe isključivo za privatnu uporabu, pod uvjetom da svrha tog reproduciranja nije stjecanje profita te da nije izravno ili neizravno komercijalna, u skladu s tehničkim mjerama iz članka 102.d.

2. Reproduciranje iz stavka 1. ne mogu ostvarivati treće osobe. Pružanje usluga koje je osmišljeno kako bi se fizičkim osobama omogućilo reproduciranje fonograma i videograma za privatnu uporabu predstavlja aktivnost reproduciranja uređenu člancima 13., 72., 78.a, 79. i 80.

[…]”

12 U članku 71.f Zakona o autorskom pravu određuje se:

„1. Autori i proizvođači fonograma te prvotni proizvođači audiovizualnih djela, izvođači, proizvođači videograma i njihovi pravni sljednici imaju pravo na naknadu za privatno reproduciranje fonograma i videograma navedeno u članku 71.e. U pogledu uređaja koji su isključivo namijenjeni za analogno ili digitalno snimanje fonograma ili videograma, ta se naknada plaća kao postotak cijene koju krajnji potrošač plati prodavatelju u maloprodaji, a koji se u pogledu višenamjenskih uređaja izračunava na temelju uređaja s karakteristikama koje su istovjetne onima unutarnje komponente koja služi snimanju ili, ako to nije moguće, kao fiksni iznos za svaki pojedini uređaj. U pogledu medija za snimanje audiosadržaja i videosadržaja, kao što su analogni mediji, digitalni mediji, unutarnja ili vanjska memorija, koji su namijenjeni snimanju fonograma ili videograma, naknada se plaća kao iznos koji odgovara kapacitetu snimanja tih medija. U pogledu sustava za snimanje na daljinu, naknadu iz ovog stavka mora platiti osoba koja pruža uslugu, a ta naknada mora odgovarati naknadi koja se primi za tu uslugu.

2. Naknada iz stavka 1. određuje se, uz poštovanje zakonodavstva Unije i u svakom slučaju uz uzimanje u obzir prava reproduciranja, uredbom ministarstva za kulturna dobra i djelatnosti, koju treba donijeti najkasnije do 31. prosinca 2009., nakon savjetovanja s odborom iz članka 190. i najzastupljenijim udrugama proizvođača uređaja i medija iz stavka 1. Pri određivanju naknade u obzir će se uzeti primjena ili neprimjena tehničkih mjera iz članka 102.d te različiti učinci digitalnog reproduciranja u usporedbi s analognim reproduciranjem. Uredba će se ažurirati svake tri godine.

[…]”

13 U skladu s člankom 102.d Zakona o autorskom pravu:

„1. Nositelji autorskih i srodnih prava kao i prava predviđenog člankom 102.a stavkom 3. na zaštićena djela ili predmete zaštite mogu primijeniti učinkovite tehničke mjere zaštite koje uključuju svaku tehnologiju, uređaj ili sastavni dio napravljen da u uobičajenom djelovanju sprečava ili ograničava radnje koje nisu odobrili nositelji prava.

2. Tehničke mjere smatraju se učinkovitima kad nositelji korištenje zaštićenog djela ili predmeta zaštite ograničavaju putem primjene pristupnog uređaja ili zaštitnog postupka, kao što je enkripcija, premetanje ili druga preinaka zaštićenog djela ili predmeta zaštite, ili kad je takvo korištenje ograničeno putem nadzora umnožavanja, kojim se postiže cilj zaštite.

3. Predmetni članak ne dovodi u pitanje primjenu pravnih pravila o računalnim programima koja su predviđena u odjeljku VI. poglavlja IV. glave I.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

14 VCAST je društvo osnovano u skladu s engleskim pravom koje svojim klijentima stavlja na raspolaganje na internetu, u prostoru za pohranu u oblaku (*cloud*), sustav za snimanje videozapisa emisija talijanskih televizijskih tijela koje se emitiraju zemaljski, među kojima su i emisije društva RTI.

15 Iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da u praksi korisnik odabire emisiju na VCAST-ovoj internetskoj stranici, na kojoj se nalazi cijeli program televizijskih kanala koji su uključeni u uslugu koju pruža to društvo. Korisnik može odabrati ili određenu emisiju ili vremenski okvir. Nadalje, sustav kojim upravlja VCAST hvata televizijski signal vlastitim antenama i vremenski okvir odabrane emisije snima na prostor za pohranu u oblaku koji je odabrao korisnik. Taj prostor za pohranu potonji je kupio od drugog pružatelja usluga.

16 VCAST je podnio tužbu protiv RTI-ja pred odjelom Tribunalea di Torino (Sud u Torinu, Italija) specijaliziranim za pravo društava i tražio da utvrdi zakonitost njegovih aktivnosti.

17 Tijekom postupka, rješenjem u postupku privremene pravne zaštite od 30. listopada 2015., taj je sud djelomično prihvatio zahtjev za privremenu pravnu zaštitu koji je podnio RTI i u bitnome VCAST-u zabranio nastavak njegovih aktivnosti.

18 Ocijenivši da rješenje spora u glavnom postupku djelomično ovisi o tumačenju prava Unije, osobito članka 5. stavka 2. točke (b) Direktive 2001/29, Tribunale di Torino (Sud u Torinu) odlučio je prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Je li u skladu s pravom Unije, konkretno s člankom 5. stavkom 2. točkom (b) Direktive [2001/29] (kao i s Direktivom [2000/31] te s osnivačkim Ugovorom), nacionalni propis koji poduzetnicima zabranjuje da privatnim osobama pružaju uslugu daljinskog snimanja videozapisa korištenjem tzv. *cloud computinga* za privatne kopije djela zaštićenih autorskim pravom, pri čemu je taj poduzetnik aktivno uključen u snimanje, bez pristanka nositelja autorskog prava?

2. Je li u skladu s pravom Zajednice, konkretno s člankom 5. stavkom 2. točkom (b) Direktive [2001/29] (kao i s Direktivom [2000/31] te s osnivačkim Ugovorom), nacionalni propis koji poduzetnicima dopušta da privatnim osobama pružaju uslugu daljinskog snimanja videozapisa korištenjem tzv. *cloud computinga* za privatne kopije djela zaštićenih autorskim pravom, iako to znači da je taj poduzetnik aktivno uključen u snimanje, čak i bez pristanka nositelja autorskog prava, uz plaćanje paušalne naknade u korist nositelja autorskog prava, čime se ustvari na te usluge primjenjuje sustav obvezne licence?”

O prethodnim pitanjima

Uvodna očitovanja

19 Iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da je sud koji je uputio zahtjev donio rješenje u postupku privremene pravne zaštite koje sadržava mjere privremene zabrane izvršavanja VCAST-ove aktivnosti.

20 S obzirom na navedeno, taj je sud postavio Sudu dva pitanja koja se odnose na tu aktivnost navodeći dva suprotna slučaja, jedan u kojem se predviđa da nacionalno zakonodavstvo zabranjuje navedenu aktivnost i drugi u kojem se pretpostavlja da je ona, s druge strane, dopuštena.

21 Stoga se iz tih razmatranja može zaključiti da nije utvrđeno da zakonodavstvo o kojem je riječ u glavnom postupku stvarno zabranjuje takvu aktivnost.

22 U tim okolnostima i kako bi se sudu koji je uputio zahtjev dao koristan odgovor, Sud će na dva pitanja odgovoriti zajedno, pod pretpostavkom da nacionalno zakonodavstvo dopušta izvršavanje aktivnosti kakva je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku.

23 Nadalje, valja utvrditi da sud koji je uputio zahtjev pita Sud o usklađenosti nacionalne odredbe o kojoj je riječ s pravom Unije ističući ne samo Direktivu 2001/29, osobito njezin članak 5. stavak 2. točku (b), nego i Direktivu 2000/31 i „osnivački Ugovor".

24 S tim u vezi, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 19. svojeg mišljenja, odredba Direktive 2000/31 koja bi se eventualno mogla primijeniti u ovom slučaju jest njezin članak 3. stavak 2., kojim se državama članicama zabranjuje ograničavanje slobode pružanja usluga informacijskog društva iz neke druge države članice. Međutim, u skladu s člankom 3. stavkom 3. navedene direktive, iz područja primjene te zabrane isključuju se, među ostalim, ograničenja koja proizlaze iz zaštite autorskog i srodnih prava.

25 Iz toga slijedi da odredbe Direktive 2000/31 nisu primjenjive u predmetu kao što je ovaj o kojem je riječ u glavnom postupku, koji se odnosi na autorsko pravo i iznimke koje se na njega odnose.

26 S obzirom na postavljena pitanja u mjeri u kojoj se ona odnose na „Ugovor", valja podsjetiti da, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, kada je pitanje uređeno na usklađen način na razini Unije, svaku nacionalnu mjeru koja se na to odnosi treba ocijeniti s obzirom na odredbe te mjere usklađivanja (vidjeti osobito presude od 13. prosinca 2001., DaimlerChrysler, C-324/99, EU:C:2001:682, t. 32.; od 24. siječnja 2008., Roby Profumi, C-257/06, EU:C:2008:35, t. 14. i od 1. listopada 2009., HSBC Holdings i Vidacos Nominees, C-569/07, EU:C:2009:594, t. 26.).

27 Međutim, valja navesti da je jedan od ciljeva koje slijedi Direktiva 2001/29, kao što to proizlazi iz njezine uvodne izjave 1., usklađivanje zakonodavstava država članica o autorskom pravu i srodnim pravima kako bi se pridonijelo postizanju cilja uspostavljanja unutarnjeg tržišta.

28 Prema tome, nije potrebno odlučiti o postavljenim pitanjima s obzirom na UFEU.

29 U tim okolnostima valja smatrati da sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjima u biti pita protivi li se Direktivi 2001/29, osobito njezinu članku 5. stavku 2. točki (b), nacionalno zakonodavstvo koje poduzetniku dopušta da privatnim osobama pruža uslugu daljinskog snimanja videozapisa korištenjem tzv. *cloud computinga* za privatne kopije djela zaštićenih autorskim pravom, pri čemu je taj poduzetnik aktivno uključen u snimanje, bez ovlaštenja nositelja autorskog prava.

Odgovor Suda

30 U skladu s člankom 5. stavkom 2. točkom (b) Direktive 2001/29, države članice mogu predvidjeti iznimke ili ograničenja prava reproduciranja u odnosu na reproduciranje na bilo koji medij koje je učinila fizička osoba za privatnu uporabu i u svrhu koja nije ni izravno ni neizravno komercijalna.

31 Nadalje, u članku 5. stavku 5. te direktive predviđa se da se iznimke i ograničenja, među ostalim, oni predviđeni u članku 5. stavku 2. navedene direktive, primjenjuju samo u određenim posebnim slučajevima koji nisu u sukobu s uobičajenim iskorištavanjem djela ili drugog predmeta zaštite i koji bezrazložno ne dovode u pitanje zakonite interese nositelja prava.

32 Kad je riječ o članku 5. stavku 2. točki (b) Direktive 2001/29, najprije valja podsjetiti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, odredbe direktive koje odstupaju od općeg načela utvrđenog tom istom direktivom moraju tumačiti usko (presuda od 10. travnja 2014., ACI Adam i dr., C-435/12, EU:C:2014:254, t. 22. i navedena sudska praksa). Iz toga slijedi da navedeni članak 5. stavak 2. točku (b) treba tumačiti na takav način.

33 Sud je također presudio da reproduciranje djela koje izvrši privatna osoba u privatnu svrhu treba smatrati radnjom koja može uzrokovati štetu za dotičnog nositelja prava, s obzirom na to da je ostvarena bez njegova prethodnog ovlaštenja (vidjeti u tom smislu presudu od 21. listopada 2010., Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, t. 44. do 46.).

34 Osim toga, Sud je smatrao da – iako članak 5. stavak 2. točku (b) Direktive 2001/29 treba shvatiti na način da iznimka privatnog reproduciranja zabranjuje, naravno, nositelju prava korištenje svojeg isključivog prava davanja ovlaštenja ili zabrane u odnosu na osobe koje privatno reproduciraju njegova djela – tu odredbu ne treba shvatiti na način da nameće, iznad tog izričito predviđenog ograničenja, nositelju autorskog prava da trpi povrede svojih prava zbog privatnih reproduciranja (vidjeti u tom smislu presudu od 10. travnja 2014., ACI Adam i dr., C-435/12, EU:C:2014:254, t. 31.).

35 Naposljetku, iz sudske prakse proizlazi da, kako bi se moglo pozivati na članak 5. stavak 2. točku (b), nije nužno da dotične fizičke osobe posjeduju opremu, uređaje i medije za reproduciranje. Uslugu reproduciranja može im pružiti i treća osoba, što je činjenični preduvjet potreban za to da te fizičke osobe mogu dobiti privatne kopije (vidjeti u tom smislu presudu od 21. listopada 2010., Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, t. 48.).

36 S obzirom na prethodno navedenu sudsku praksu treba provjeriti je li usluga kakva je ona o kojoj je riječ u točkama 14. i 15. ove presude obuhvaćena člankom 5. stavkom 2. točkom (b) Direktive 2001/29.

37 S tim u vezi, valja utvrditi da pružatelj usluge ne samo da organizira reproduciranje nego usto, s ciljem njihova reproduciranja, pruža pristup emisijama određenih televizijskih programa koji se mogu daljinski snimati. Prema tome, na pojedinačnim je klijentima odabir emisija koje se trebaju snimiti.

38 U tom pogledu, usluga o kojoj je riječ u glavnom postupku ima dvostruku funkciju koja se sastoji u istodobnom osiguravanju reproduciranja i stavljanja na raspolaganje djela i predmeta zaštite na koje se ona odnosi.

39 Međutim, iako iznimka privatnog reproduciranja znači da se nositelj prava mora suzdržati od izvršavanja svojeg isključivog prava da ovlasti ili zabrani privatno reproduciranje koje su izvršile fizičke osobe pod uvjetima predviđenima u članku 5. stavku 2. točki (b) Direktive 2001/29, zahtjev za usko tumačenje te iznimke znači, međutim, da taj nositelj prava nije lišen svojeg prava na zabranu ili ovlaštenje pristupa djelima ili predmetima zaštite za koje te iste privatne osobe žele ostvariti privatno reproduciranje.

40 Naime, iz članka 3. Direktive 2001/29 proizlazi da se za svako priopćavanje djela javnosti, uključujući stavljanje na raspolaganje djela ili predmeta zaštite, mora dobiti ovlaštenje nositelja prava, pri čemu treba pojasniti da, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 23. te direktive, pravo priopćavanja djela javnosti treba tumačiti u širem smislu, da ono obuhvaća svaki takav prijenos ili reemitiranje djela za javnost putem žice ili bežičnim putem, uključujući radiodifuzijsko emitiranje.

41 S tim u vezi, Sud je već presudio da pojam „priopćavanje javnosti” ujedinjuje dva kumulativna elementa, točnije „radnju priopćavanja” nekog djela i priopćavanje tog djela određenoj „javnosti” (presuda od 31. svibnja 2016., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, t. 37.).

42 Nakon navedenog pojašnjenja, u odnosu na pojam „radnja priopćavanja” valja kao prvo naglasiti da on obuhvaća svaki prijenos zaštićenih djela, neovisno o upotrijebljenom tehničkom sredstvu ili postupku (presuda od 31. svibnja 2016., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, t. 38.).

43 Nadalje, svako emitiranje ili reemitiranje nekog djela upotrebom posebnog tehničkog sredstva mora načelno odobriti autor predmetnog djela (presuda od 31. svibnja 2016., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, t. 39.).

44 Kao drugo, kako bi se primijenio pojam „priopćavanje javnosti” u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 2001/29, također je potrebno, kao što je to navedeno u točki 41. ove presude, da su zaštićena djela stvarno priopćena „javnosti” (presuda od 31. svibnja 2016., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, t. 40.).

45 S tim u vezi, iz sudske prakse Suda proizlazi da pojam „javnost” obuhvaća neograničen broj potencijalnih adresata te usto podrazumijeva znatan broj osoba (presuda od 31. svibnja 2016., Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, t. 41.).

46 U ovom slučaju pružatelj usluge o kojem je riječ u glavnom postupku snima emisije koje se prenose radiodifuzijom i stavlja ih na raspolaganje svojim klijentima putem interneta.

47 Kao prvo, očito je da skup osoba koje pružatelj usluga ima u vidu čini „javnost” u smislu sudske prakse navedene u točki 45. ove presude.

48 Kao drugo, prvotni prijenos koji je izvršilo tijelo za radiodifuziju, s jedne strane, i onaj koji je izvršio pružatelj usluga o kojem je riječ u glavnom postupku, s druge strane, izvršeni su u posebnim tehnološkim uvjetima i različitim sredstvom prijenosa djela te je svaki od njih namijenjen svojoj javnosti (vidjeti u tom smislu presudu od 7. ožujka 2013., ITV Broadcasting i dr., C-607/11, EU:C:2013:147, t. 39.).

49 Navedeni prijenosi stoga čine različita priopćavanja javnosti i za svako od njih potrebno je ovlaštenje dotičnih nositelja prava.

50 U tim okolnostima, više nije potrebno ispitati jesu li javnosti ciljane priopćavanjem istovjetne ili, ovisno o slučaju, čini li javnost koju ima u vidu pružatelj usluge o kojem je riječ u glavnom postupku novu javnost (vidjeti u tom smislu presudu od 7. ožujka 2013., ITV Broadcasting i dr., C-607/11, EU:C:2013:147, t. 39.).

51 Iz toga slijedi da bi bez ovlaštenja nositelja prava ostvarenje reproduciranja djela putem usluge kakva je ona o kojoj je riječ u glavnom postupku moglo ugroziti prava tog nositelja.

52 Prema tome, takva usluga daljinskog snimanja ne može biti obuhvaćena člankom 5. stavkom 2. točkom (b) Direktive 2001/29.

53 U tim okolnostima, više nije potrebno provjeriti poštovanje uvjeta koje nameće članak 5. stavak 5. navedene direktive.

54 S obzirom na prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti tako da se Direktivi 2001/29, osobito njezinu članku 5. stavku 2. točki (b), protivi nacionalno zakonodavstvo koje poduzetniku dopušta da privatnim osobama pruža uslugu daljinskog snimanja videozapisa korištenjem tzv. *cloud computinga* za privatne kopije djela zaštićenih autorskim pravom, pri čemu je taj poduzetnik aktivno uključen u snimanje, bez ovlaštenja nositelja autorskog prava.

Troškovi

55 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (treće vijeće) odlučuje:

Direktivu 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu, osobito njezin članak 5. stavak 2. točku (b), treba tumačiti na način da joj se protivi nacionalno zakonodavstvo koje poduzetniku dopušta da privatnim osobama pruža uslugu daljinskog snimanja videozapisa korištenjem tzv. *cloud computinga* za privatne kopije djela zaštićenih autorskim pravom, pri čemu je taj poduzetnik aktivno uključen u snimanje, bez ovlaštenja nositelja autorskog prava.

Potpisi